

OLOVĚNÁ KYTIČKA

Je tomu už spousta let, co se jednoho dne vracel z vojny vysloužilý voják. To bylo v dobách, kdy vojáci bojovali šavlemi a sem tam vystřelili z dlouhé pušky.

Náš voják bojoval v různých bitvách i šarvátkách dlouhá léta a byl z válčení už dost unavený. Z té únavy si sedl na mez u malé vesničky a dumal: „Koukám, že mi za ta léta válčení pranic nezbylo. Jen pár jizev mám po těle, roztrhané šaty a rezavou šavli. Doma mě také nic dobrého nečeká. Ve svých letech práci těžko najdu. Vždyť já kromě toho válčení vlastně ani nic nedovedu.“

Jak tak ještě chvílku vzdychal, ozval se vedle něho pisklavý hlásek: „Ty jsi mi pěkný fňukal, to ti teda povím! Bitev máš za sebou nepočítaně a teď brečíš jako nějaký rozmazlený kluk.“

Voják se podivil, kdo ho v jeho vzdychání vyrušuje, a hle! Vedle něho sedí malinký, ale opravdu úplně prťavý mužíček ve velikánských botách.

„Co ty jsi zač, mrňousi, že mě, starého vojáka, takhle káráš?“

„Jsem skřítek Āápula z Ježíškova světa. A říkám ti, že nezáleží na velikosti, ale na odhodlání, odvaze a touze něco udělat, habáne. To bys měl z těch svých válek vědět. I ty můžeš mít šťastný život, jen musíš chtít.“

„To tedy nevím, jakým kouzlem bys mi ten krásný život přičaroval,“ trochu smutně zabrumlal voják.

„Je to jednoduché. Štěstí ti přinese to, co dřív nosilo smutek,“ zasmál se Āápula, a cink! Jen to zazvonilo, jak zmizel.

Voják kroutil hlavou a brumlal si, že takovéhle rady, kterým stejně nerozumí, jsou mu na nic. V hlavě mu ale ještě zvonila Āápulova slůvka o tom, že tomu přece rozumí každý, kdo má dobré srdce. Ještě měl voják ta slovíčka v hlavě, když došel na kraj vesnice, a co nevidí! Před jednou chalupou sedí malá Anička a slzičky se jí jen hrou.

Voják se jí hned ptal, co ji tak rozplakalo, a Anička se mu svěřila: „Víš, pane vojáku, my jsme strašně chudí. Tatínek dal všechny peníze na živobytí a já nemám na vánočním stromečku ani jednu ozdobu. Nic, co by se tam zablýskalo. To budou smutné Vánoce.“

Vojákovi bylo Aničky moc a moc líto a jen se drbal ve vousech: „Děvče zlaté,

to ani já ti nepomůžu. Vždyť já nemám kromě té šavle dočista nic, a třpytivého už vůbec ne. Koukej,“ začal si prohrabávat kapsy. Najednou se zarazil, něco z kapsy vytáhl, usmál se a povídá: „Hele, utři si slzy, teď mě něco napadlo. Na vojně jsme si někdy krátili čas všelijakými hloupostmi, ale možná... Jen bych potřeboval nějakou misku s vodou, zápalky a lžíci. Tu vlastně mám svou.“

Jak to dořekl, Anička zazářily oči nadějí a už tady byla s miskou i se sirkami. Voják udělal malý ohýnek a potom vytáhl z kapsy to, co tam před chvílí našel. Byl to poslední náboj, který mu z války zbyl.

Voják vyndal z náboje olověnou kulku, položil ji na lžíci a nad ohněm ji zahříval. Za chvílku byla z té kulky loužička, jak se olovo teplem rozpustilo. Teď dal voják lžičku nad misku s vodou a začal lít olovo do té vody. Rukou přitom kroutil tak šikovně, že jakmile olovo káplo na hladinu, vznikla z něho krásná, lesklá květina. Anička jen tleskala rukama. Jakmile jí voják květinu podal, pelášila s ní do domku a hned všude vyprávěla o hodném vojáku, který umí dělat krásné, lesklé kytičky.

Než stačil voják zvednout staré kosti k další cestě, už tu byla půlka vesnice, dokonce i pan starosta, a všichni na něj, ať u nich zůstane, když je tak šikovný.

